

Баҳасы 6 манат.

4 00

НӨҚИС
ЖУРНАЛИСТ
1992

3922
A-34
Декербай шайыр Әжиниязов

84KK
A-34

АҒАЛАР.ТПО «Журналист», Нөкис. 1992,

ӘЖИНИЯЗОВ Ә.

АҒАЛАР

қосықлар

НӨКИС
ЖУРНАЛИСТ
1992

Хәр дебдиуи халықтың бир үни болып шығатуғын шайырлардың бири Әскербай Әжиниязов. «Кимсең Әскербай шайыр» болып 60-жыллардың орталарынан бери «даңғарасы жер жарып» киятырғаны менен ол ҳешқашан китап шығарыўға қызыққан емес.

Қолыңыздағы китапша шайырдың идиралды топламы.

Рецензент: Ж. Тәжетдинов.

Ағалар

(Тәрийпнама қосық).

Халқымның қымбатлы қәдирданлары
Алапат айқастың қахарманлары,
Ұатандарлық урыс ветеранлары
Сизлер бир, теберик нансыз, ағалар.

—Фашист ұатан ұасын ойранлағанда,—
«урыста турыс жоқ»—жигит адамға,
—Повестка жаз, қурал бер—деп, —маған да»
Жаў жағыма қалқан болған Ағалар.

Жүрген жерің бағы-бостан, бақшадай
Сизлер—қорғап, бизлер өстик ақсамай
Қырқыншы жылларғы қызыл ақшадай
Излегенде таптырмайсыз, Ағалар.

Жаслар айтар; жас үлкенлик буйырғай,
Ким урыс тилесе—басы қыйылғай,
Музейдегі жекке-сийрек буйымдай
Ушығаның қыйқымындай Ағалар.

—Сонша жыл паракат жасаса ұатан
Жеңистің авторы—Сизлер, қәдирдан
Түби-бир мың-миллион нарт шыбық-шақан,
Азатлықтың Әплатуни — Ағалар.

Сәлем, көпті көрген ғарры тарланым
Сәлем, жауды жеңген батыр-палуаным,
Мәңгі құтлы болсын дәури-дәураның
Ширениуге қақылысыз Ағалар.

Қайта тиклеу ұақты,—урыстан кейін;—
Сизлер үшін—өткен емес ешейін,
Көбиң—атланыста елеге дейін
Алға-алда сыр бермейсиз Ағалар.

Жеңдик, бірақ, жасау аңсат болған жоқ
Елде бауры пүтин бір жан қалған жоқ,
Сонда-хәм сизлерде минлет-әрман жоқ
Әрманың—Аманлық болғай, Ағалар.

Көксинизде орден, «ақ нур желкилдеп»
Кеулим хош,—ғаррылар күлсе кенкилдеп,
Той, лазымда шөгирмеңіз селкилдеп
Көзге сийрек көринөсиз Ағалар...

Көбинизден елге «қара хат» келип
«Ақлай жесир» азалы күм тап келип,
Жеңгейлер матамда өмирін өткерип
Еле күтип отыр ярын, Ағалар.

Мүсиркеуге тилим бармас сизлерди
Еске алың қыршын жаслық гезлерди,
Сонда қыя баққан нәркез көзлерди
Ай хай, ұмытыуға болмас, Ағалар.

Женис өз-өзинен келсин қаяқтан
Көбиң пайдаландың балдақ, таяқтан,
Сексеуілдей сийреклесип баратқан
Естеликтей ербенлеген Ағалар.

Перзентлик парыз хәм сертине берик
Абырайға маршал менен тең шерик,
Байниязлар оққа шеп қолын берип
Есесине жеңип қайтқан Ағалар.

Әлиптей қәддимди сымдай ийейін
Алдыңызда—рухым хәм хұрейим,
Балдақ тутқан қолларыңнан сүйейін
Жетимлерди жетилдирген Ағалар.

Намысын сақлаған өскен бостанның
Қас батыры—қахарманлық дәстанның,
Шөлиркеген Қарақалпақстанның
Әмиүдәрья, Аралындай—Ағалар.

Бахасы жоқ сиз орнатқан тынышлық
Биз ойнасақ «фашист пенен урыстық»
Жеңди хәк ис, әдил урыс, дурыслық
Сағасында сиз болғансоң Ағалар.

Ұмытылмас фашизмнің ұайраны
Сизлерге естелик жеңіс байрамы,
«Алтын әсир» — аласапыран дәураны —
Қуудаланған, «тубалаған» — Ағалар.

Даңқ сизге шейитий өлген құрбанлар!
Жауды құртып, өзи аман қалғанлар!
Ветеран ағалар яшан, қарыманлар
Арқа сүйер асқар тауым Ағалар.

ХОШ КЕЛДИҢ ҚӘДИРДАН

ҚӘЛЛИБЕК АҒА!

Қарақалпақтың қарар көзі қәлеули
Исмин жүрек төрिमизде бөлеули,
Бул тарийхый уақыадур елеули
Хош келдин, қәдирдан Қәллибек аға.

Ылайық сөз түспей атыр тилиме
Қуслар қайтып келгей өскен көлине,
Аман-сау қуыстың туған елиңе
Әзиз ақсақалым Қәллибек аға.

Люба женгей сирә ядқа түседі
Оны елдің бас келини деседі,
Темир, Полат айтқан жерден кеседі,
Қол-қанат, қуралың Қәллибек аға.

Сени сырғыялар қараласа да
Нандай жүрегінди жараласа да,
Наинсап, наймытлар қалды тасада
Сениң жүзің жарқын Қәллибек аға.

Наұрыз—бәхәр аяямының тусында
Жақсы турсын питер истиң басында,
Қайтып келдин дәл 65 жасында
Қошемет құрбаны Қәллибек аға.

Қуған халқым! Балаң келди көз айдын,
Мен сол қуғаныштан қарыс узайдым,
Аты қарақалпақ қайсар қудайдын
Пайғамбар перзенти—Қәллибек аға!

Ормамбет бий өтті Кавказ, Қырымда
Айдос, Ережеп бий өткен бурында,

Солар менен бирге даңқлы орында
Исин, исмин турар Қәллибек аға.

Орта Азияда үш көсем болды;
Динмухаммед, Шараф шын шешен болды,
—Бала үшіншиси ким?—десең болды
Халық; —Камалов! дер, Қәллибек аға.

Сениң кемшилигин дәуір қәтеси
Төркини—тубалау, гәптин төтеси,
Қарақалпақтың бел баласы, әкеси
Хәм көсеми едің Қәллибек аға.

Әуладларға нәмиу-нышан қалдырдың
Үскенесин жоқ жеринен алдырдың
«Полат гүзар», университет салдырдың
Елим деп еңиреген Қәллибек аға.

Көп жақсы нийетлер орнап ойыңа
Стадион салдың канал бойына,
Тек өзіңнің 60 жыллық тойыңа
Жете алмай қамалдың Қәллибек аға.

Сизди халқым мұдам құрмет қылады
Исминиз тарийхта мәңги қалады,
Қайсы ел ағасы сиздей болады?!
Уатан баласысан Қәллибек аға.

Есап берип айтсам сөздің парқы ушын
Қәтелессең қәтелестің халық ушын,
Қарақалпақтың миллий дәстүр, салты ушын
Шексиз хызмет еттиң Қәллибек аға.

Жеке бастың мәпин ядқа алмадың
Өзің ушын дурыслай жай салмадың,

Өзинди баспүкил халыққа арнадың
Есил, ел перзенти—Қәллибек аға.

Бирақ ойлағаның бола бермеди
Гей атқосшың дурыс жолдан жүрмеди,
Хәмме сениң көзің менен көрмеди
Бул қылаплық еди Қәллибек аға.

Сиз сызған планлар—Сизсиз питпеди
Хеш кемеңгер өзиңизден өтпеди,
Қарақалпаққа еле теңлик жетпеди
Өзиң омыраула Қәллибек аға.

Тарийхта басшының неше түри бар
Айта берсек хәр истиң өз жүйи бар,
«Байсын елдің бас-басына бийи бар»
Бизди құртқан сол ғой Қәллибек аға.

Ярым әсир аға болыў халыққа!
Оншама жийи ушыраспайды тарийхта
Қәддинди тик тутып, шыңға шарықла
Өзиң одан басы—Қәллибек аға.

Қарақалпақ, қазақ, өзбек, түркмени—
Өзиң едің дуйым журттың күткени
Халықтың ықтыхаты босқа кетпеди
Нийетиң—жолдасың Қәллибек аға.

Арал деп аўқамға даўрық салдың сен
Сибирьдің суўларын сорап көрдің сен,
Арал ушын көп дөхметке қалдың сен
Жалған көп жасамас Қәллибек аға.

Ұатаныңа оң көз бенен қарадың
Мудам халықтың жай-жағдайын сорадың

Орынланып барлық мақсет-мурадың
Илая жүз жаса, Қәллибек аға!

Елиң—Есим бойы, «Жақсымурат терек»
«Самат аўылы» дер орны бир бөлек,
Бүгін жолға шығып тамам дөгерек
Сизди күтип отыр Қәллибек аға.

Шүкир, мине, көрип турмыз өзинди
Кемис-қутық көпдур айтқан сөзимде
Бәри ахыр-қайыр болып изинде
Үйіңе қуўыстың Қәллибек аға.

Қутлықлап халқына қуўысқаныңды
Күссеп ақыл айтып урысқаныңды,
Көрсем деп әдиўли туўысқанымды
Елиң елеңлеп тур, Қәллибек аға!

1991, март.

«АҒАШ ҚҰИРЫҚ» АҒАМА

Мереке, мәжилисте саз-сәўбет пенен
Уәж айттың «құйрықлы» қысыр сөз бенен,
Елдің ертеңінен гүдер үзбеген,
Сен, күлки көсеми—Палўанияз аға.

Сен жүрген жоллардан жүргім келип тур,
Сени көргенлерди көргім келип тур,
Мийрасы деп Палўанияз ағаның,
«Илме султан» сөзлер тергим келип тур.

Бираз иниц «қәтесин» кеш түсинип,
Атынды қосыққа қосты қысынып,
Қудайын умытып, кийди таз кебин,
Өзин талай «тезге» салған кисилик.

Бендешилик, тек күлиўге жараймыз,
Өзине сыйынып жолға қараймыз,
Сөз табалмай гәптиң ийни келгенде,
«Пийрим Палўанияз» деп мәдет сараймыз.

Сөздің қәдиринае қашан жетемиз,
Ана тилиң аман, шүкир етемиз,
Тыңлап шала сақаў шабашниклерди,
Әттеген-ай, басты шайқап өтемиз.

Ушырма сөз—өлшеў тасы мың батпан,
Алтынға бара-бар аршада жатқан,
Сөз сүйлинин сайлап, ушардаң атқан,
Сиз—снайпер, мерген Палўанияз аға.

Енди өзгертейик қосық ырғағын,
Шалыс уйқас десе болар бул жағын,
Айтқан екен шала саўат бир молла,
Әлхамдулла, енди келди «тыржағун»...

Устазың—Мәтеке Жуманазаров,
Лаққылардың сәрдарыма, бейниште,
Жақсымбайлар «ўа-ха-ха»дан газ алып,
Рәм шайыр үлес қосар бул иске.

Исмамут жоран жоқ, ал Айман аға,
Жетпис жасты артқа салды енсерип,
Өзинди сорағлап бул алтын жаға,
Дузлы шанды жутып атыр теңселип.

Әмиўге «шай алқас»—химикат қосып,
Аралымның ақ шабағын ширитти,
Шалқар теңиз, жайхун дәрьядан қашып,
Теңизди қуртқанлар шуўлап жүрипти.

Хәзил айтқанында обком инице,
Жаяў таслап кетти қула далаға,
Уәжсиз ўәкиллердің тийип жинине,
Хәким еттиң «Мазарстан—қалаға».

Уақтында сөзинди қағып алалмай,
Орны толмас өкиниште қалыппыз.
Қолда бардың қәдирын бир биле алмай,
Бәрха, бармақ тислеп жүрген халықпыз.

Бул халықты өзін жақсы билесен,
Турым бий, Айдос бий, Ережеп баба,
Өмирбектен озып өтип еле сен,—
Тарийхқа киресен, Палўанияз аға.

1981, апрель, Тахтакөпир.

БҮЛБИЛГӨЯ

(Тамара Дошумоваға)

Бийғәрез ағысы бәлент сағаның,
Мүбәрек бир қызы усы жағаның,
Нағыз бел перзенти Ғаний ағаның,
Қосықты айтса тек, айтсын Тамара,
Қайтса алғыс алып қайтсын, Тамара.

Кеўлине келмесин басқа жаслардың,
Аға-ини, апа-сиңли, дослардың,
Атынан тамамы қарындаслардың
Биз ушын бир қосық айтсын, Тамара,
Тил ушы бир қосық айтсын, Тамара.

Сөзге «көк көйлектен» липас кийдирип,
Тыңлағанның жүрек баўрын күйдирип,
Қарекеннің қытығына тийдирип,
Бағырлап бир қосық айтсын, Тамара,
Ұағырлап бир қосық айтсын, Тамара.

Өз ғалын түсинген аўара болмас,
Қосық көрингенге дағара болмас,
Хәр ким Дошумова Тамара болмас,
Яндырып бир қосық айтсын, Тамара,
Нан ғылып бир қосық айтсын, Тамара.

Заллар тынып қалар, силтидей мисли,
«Шапалақ-кептерлер» дүркіреп ушты.

Қағаз қардай борап, сораўлар түсти;
—«Және-хәм бир қосық айтсын, Тамара,
Халықты қайыл қылып қайтсын, Тамара».

Хәр кимсе тек оны бир өзи сүйип
Тыңлар үлкен-киши уўыздай уйып,
Қулаққа сыйқырлы бир бәле қуйып
Сахнада бағырлап турар Тамара,
Жазықлы қулларды қырап Тамара.

Қолдаўлы-Қоңыраттың әзиз нашары
Гүлхан, Айымханның орынбасары,
Өнер дүньясының «қызыл қашары»
Таң қылып бир қосық айтсын, Тамара,
Тартса тайпасына тартсын Тамара.

Басқа бар әлемди көзден жасырып
Пүткіл дүнья аяғына бас урып,
Жаны-тәни менен сазға қосылып
Қосыққа айланып кетер, Тамара,
Булақ болып ағып өтер, Тамара.

Мен отырман көзим, тилим байланып,
Тамам ағзам—қос қулаққа айланып,
Гүмис сағым, тал шыбықтай таўланып
Жұлдыз арасында ақсын Тамара,
Бизге-хәм бир қыя бақсын, Тамара.

Бир ат барар жер танабын келеп
Гә әндамлы желіп, жүйткіп елеслеп
Бирден жамғыр қуйып кетти шелеклеп,
Дөндирип бир қосық айтсын, Тамара,
Яндырып бир қосық айтсын, Тамара.

Аттың басын не барына жаздырып,
Жигитлерди ес-ақылдан аздырып,

Қатып қалған дәртлерімді қоздырып
Мәңгилік бір қосық айтсын, Тамара,
Жаңғырып бір қосық айтсын Тамара.

Маған илхам перисиндей көриніп
Ақ қуы мүсін ақ маралдай керилип,
Тамам ағза, бары менен берилип
Сызықтан сүрінбей өтсін Тамара,
Қосыққа айналып кетсін Тамара.

Тыңлағанның жүрек-баурын ийдирип,
Суы тулпарға сөзден сауыт кийдирип,
Табан жолда басып өтсін қыйдырып,
Байраққа шапса тек шапсын Тамара,
Илая, берекет тапсын Тамара.

Сахнаға шыққаны қандай жарасық
Кейілге нур төгер бір жуң қарашық,
Тауыстай таранып, тайдай таласып
Бағырлап бір қосық айтсын, Тамара,
Жуғырлап бір қосық айтсын Тамара.

«Шыққалы алдына адам салған жоқ»,
—Ауа, бұл сөзінде зәрре жалған жоқ,
Хеш қосықшы Тамарадай болған жоқ,
Усы бийигінде қалсын Тамара,
Тийисли бақасын алсын, Тамара.

Атты қоя беріп дизгин ушына,
Әйне уақта еніп ақыл-хушына
Әне келди «Бестөбе»нің тусына
Байраққа шапса тек шапсын, Тамара,
Илая берекет тапсын, Тамара.

Озған атты бас байраққа усыныу
Керек: қыз хәм жылқы жанын түсиниу,

Аңсат емес—кеуілден қус ушырыу,
Жулдыз арасында ақсын Тамара,
Қайттан өз уясын тапсын Тамара.

Жалыннан жыллылық шығыуы заңлы,
Қаран; қас тулпардын нәзери ғамлы,
«Жанса да құланның көз жасы яңлы»
Молдир моншақ болып жансын, Тамара,
Патшалық тахтында қалсын, Тамара.

ШАХАМАННАН КЕЛГЕН СӘЛЕМ ХАТҚА ЖУУАП

Абдуллажан алдым «сәлем хатынды»,
Уәж айтыпсаң асқатықтай татымлы,
Еске салма сол бийопа қатынды,
Қара қотыр қайта тырналар екен.

Хағынан жарылып айтқан сөзине,
Кеулим толды. Миннетдарман өзиңе,
Шөп емес—сөз ерсін, ерсе изиме,
Жаманлар боқлыққа былғанар екен.

Өсек, ғыбат емес сениң сөзлерін,
Кеулиндей жуп-жумсақ, жыллы көзлерін,
Қалың қар астында қалса излерім,
Сениң көзіңнен жас сорғалар мекен?

Қапа күнлерінди көзім көрмесін,
Илайха, еле-хәм бахтың өрлесін,
Жаслар ғаррылардан бұрын өлмесін,
Тәбият нызамы сол болар екен.

Айтыпсаң барлығын кеулимдегинің,
«Қой қоралас, шеллес екенен егинім,
Сораспаймыз, бир-биреудің теги ким?
Ауылластың тайы зор болар екен».

Парахатқа «пара» берген жоқсаң ба?
Иним, наннан—хадал, сүттен—ақсаң да!
Қақлы құмның шоққысына шыққанда,
Ол қыз бұл хаққында ойланар мекен?

Айт, сен ол «бадбахқа», сол қарындасқа,
Телпек кийгенлердің топырағы басқа.
Мен оны сыйлайман, «тил-көзім тасқа»,
Уялып айылы жыйналар мекен?

Бир сапар айтты ол, айтмас сөзлерни,
Адамның қоры деп билди бизлерни,
Көрмейін десем де сол бир көзлерни,
Сениң пәк жүрегің қыйналар мекен?

Парахатжан бу хәзилни кеширсин,
Кеширмесе бизни юрттан көширсин.
Оны яман десем тилим кесилсин,
Қыз болып алдымда тауланар мекен?

Я болмаса, Шаасәнемни келтирип,
Өлген руұхымды яна өлтирип.
Қанлы шарап тутса кеса толтырып,
Ағаң бұрынғыдай тарталар мекен?

Шахаманда, пүткіл қарақалпақта,
Арқасы, құбласы, аржақ-бержақ та,
Өзиндей жан жекке-сийрек бұл ұақта,
Кім бұған қарсы дау айталар екен?

Жалғыз құдай алдын болжап серлейди,
Бизге жеткен досақ қолын сермейди,
Жұлдыз—жымыңлайды, көзім көрмейди,
Көзден бұрын кеуіл көр болар мекен?

Иниликтен жоралығың жууықлау,
Қыздың қойны — ыссы, пейли сууықлау,
Алған сөгис, жүрген жолды умытпау,
Жигиттің бәрінде бир болар мекен?

Сиз-биз болып, шыж-быж етип жалғаннан,
Тилдің ушы аға-ини болғаннан,
Өлген жақсы өйтіп абырой алғаннан,
Оннан қадал жауың зор болар екен.

Шарта өзгермейді үйренген әдет,
Сонда да алладан тилеймен мәдет,
Дийдар көріспесек ағанды яд ет,
Ер жигит есапта бар болар екен.

Әскер айтар: бир жорандай ағанман,
Ийт етекпен, жау тutyп тур жағанман,
Егиздің бириндей сырттан бағарман,
Жақсылардың жаны бир болар екен!

Иншалла! Ақланар жақсы үмитлер,
Иншалла! Жасасын жақсы жигитлер!
Деп Әскербай әзирейлини үгитлер,
Кең жәхән соншама тар болар екен?!

Бир жорғалап жүрмей «ығбал ешеги»
Бизни сұрниктирди тәгдир кесеги.
Бәри бастан аяқ ядқа түседі,
Жигит қәпелимде қор болар екен!

Жаман-жақсы умыт болар өтелип,
Енди гүрсинемен ауыр жөтелип,
Жаслықта жиберген жалғыз қәтелик
Өмирге қазылған ор болар екен.

Сеннен белги қалар, сеннен из қалар,
Сеннен нәлше қалар, сеннен көз қалар
Бизден қалса ауыз-еки сөз қалар,
Айхай бардың аты бар болар екен!

Мен қайдан билиппен, бундай боларын
Урқан ата алмай-ақ гүлдің соларын
Абылла, саусап тұр сабрыұ-қарарым
Ойласаң жигериң жер болар екен.

Услай алмай тұрған уақта туттырып
Ағаң «гүлдәстесин» қойды уттырып,
Тәгдир бизге зәхәр-заққым жуттырып
Ермек етти, алла яр болар мекен?

Қәтелик зат емес, қайттан соғыуға
Гөне-қопсы емес отқа жағыуға,
Жән-жағым жарқабақ, жол жоқ шығыуға,
Усындай-хәм жаман жол болар екен.

Заманның бағдары жумбақ болып тұр
Қымбатшылық жан алқымнан алып тұр,
Жеккелік-хәм жез тырнағын салып тұр,
Өткен күнлер изге айналар мекен?

Азайып мириўбет, мийрим-шәпәт
Шыдамым—шылпәрше, кеўлим бийтақат,
Әдеп-икрам, хуждан, қайыр-сақауат
Қайттан «төрт көз түуел» жәм болар мекен?

Тәжжал жерге түседі,—деп салбырап
Қалалылар абыржып жүр, албырап
Ауыл—ауыллығын етер-ау бирақ,—
Қалада қатанлау заң болар екен...

Ар шерик, ауыл-ел таманлас еди
Упат, Әжиниязлар заманлас еди,
Өзин менен үним уранлас еди,
Бизің көшеде-хәм той болар мекен?

Абыллажан басынды көп қатырдым
Хабарың бар ата-енемнен «қутылдым»
Хәм жалғызлық жапсағына шатылдым
Кеуил кеуиллерге зар болар екен...

ШЫМБАЙДЫҢ ШЫНАЙЫ ШАЙЫРЫ

(Қазы Мәулик (Мәүдит) Бекмухамед улына)

Қосық жазған қыйыстырып қыйыннан —
Қазы Мәулик, —саған Аббаз сыйынған,
Әскербай дер; —Әруағыңа табындым
Талантыңа тәслим болған қулыңман.

Атыңды ардақлап отыр зайыбын
Сәл асығыс өліп кеткен «айыбын»,
Сен қосық журтының хожа, төресі
Қақ айырып қырдан жүзді қайығын,

Аббаз шайыр қосығыңа бас урып
Қәлли аға мақұл десен мәсирип
Пайғамбар деп пир тутыпты өзінди
Азан айтсаң шалғайыңа асылып.

НҚВД төңкерди ме толыңды?
Каримолла туталмады жолыңды
Сәдуллаңыз саз-«сонар» деп әуере
Бейиш беттен созып жибер қолыңды.

Файзулла-хәм музыкадан пай алып
Уатан дүзди коммуналка жай алып,
Баспа сөзде баспақ бағып жүріпті
Бет ашарда гонорарға қой алып.

Шымбайда өзіндей шайыр болған йоқ
Аббаз шайыр—қосыққа дақ салған йоқ,
Талапкерлер—толып атыр, шайыр—аз
Ибрайымдай оңлы шайыр қалған йоқ.

Қазы-қалан не ислейди бейиште?
Ол жерде жасай ма гилең периште,
Устаз мәзи ҳәзиллестим, әпиў ет,
Бизики бир, бендешилик дегишпе?

Еки перзентинди еки көзин деп
Кемпиринди ҳұрметлеймиз өзін деп,
Шымбайда исминди самал ядлаған
—Оқымыслы шайырымыз бизин,—деп.

Тохта келин көздин отын жегендей
Қазының келини десе дегендей,
Босағаға жарасықлы бала екен
Мекке менен Мәдинадан келгендей.

Көп қол жазбаң жойытылып қалды дә,
Усы жағы өкиннишли болды дә,
Исми-шәрипинди асқар таў билип
Әуладларың барып турар алдыңа.

Әкелик парызны бәржай етмесен,
Бир есабын таўып елге жетмесен
Қаримолла қолдан шығып кетежақ,
Өзин туғры йолға салып кетмесен.

Еситтим сөзинни қәстерлегенин
Кемпирин қыз болған бир ўақ нәзелім,
Қосық пенен мухаббетти пәк сақлап
Өлсен қандай жақсы—өлим дегениң!

Қазы мәўлик кешир жазықлы қулны,
Мәкириў деп билдим мал билән пулны,
Өзин қоллап, ақ пәтия бермесен,
Басыўға қорқаман Сиз жүрген йолны.

М А З М У Н Ы

1. Ағалар.	3
2. Исмин жүрек төримизде белеўли. (Хош келдің қәдирдан Қәллибек аға).	6
3. «Ағаш қуырғ» ағама.	10
4. «Булбилгоя» Тамара Дошумоваға.	12
5. «Шахаманнан» келген хат.	16
6. Шымбайдың шынайы шайыры	21

Б Р А Т Ь Ц Ы

Аскербай Ажииниязов.

стихи

на каракалпакском языке.

«Журналист»—Нукус—1992 г.

Редакторы; Ж. Тәжетдинов.

художниги И. Қыдыров.

техредакторы Е. Турдымуратов.

корректоры К. Әүезова.

Териўге берилген ўақты 11. 05. 92. Басыўға рухсат
етилген ўақты 26. 05. 92. Газета қағазы. Әдебий гар-
нитурa, кегль 10. Тегис баспа усылында басылды.
Көлеми 0,75. баспа табақ. Қағаз форматы 70×108¹/₃.
Тиражы 5 000 дана, Буйыртпа 1145. Баҳасы 6 манат.

«Журналист» деретиўшилиқ—өңдириллик бирлеспеси, 742000,
Нөкис қаласы, К. Маркс көшеси 9.

К Р баспа сөз бойынша Мәмлекетлик комитетинин
Хожелидеги №3-баспаханасы.

Хожели қаласы, Ломоносов көшеси жай 72.